

en Udgift for Plejehjemmene, som skulde falde paa Statskassen, til disses aarlige Drift. Dertil vilde saa fremdeles komme en Affindelse med Københavns Kommune, — ganske paa samme Maade som den Gang, Staten overtog Sindssygeanstalterne, deriblandt Sankt Hans Hospital — idet Københavns Kommune jo er i Færd med at oprette et Sanatorium for egen Regning. Men til disse Beløb maa endvidere føjes de Udgifter, som gøres nødvendige i Anledning af de kirtelsvage Børn, som jo ere indbefattede paa dette Lovforslag. Jeg antager da, at det er langt under, hvad der virkelig vil gaa med, naar jeg, som sagt, sætter Udgiften til Anstalternes Tilvejebringelse til en Snes Millioner Kroner og den aarlige Driftsudgift, som paadrages Statskassen, til omtrent et Par Millioner Kroner. Derved vil fremkomme mere end en Fordobling af de samlede Medicinaludgifter for Statskassens Regning, saaledes som de ere opførte paa Finansloven for det næste Finansaar, idet de der ikke ere fuldt 2 Millioner Kroner.

Jeg vil dernæst bemærke, at hele denne Vending i Statens Forhold til disse Sygdomme, som Lovforslaget lægger Grunden til, fører andre Konsekvenser med sig. Det er rigtigt set af Forslagsstillerne, at begynder man med Tuberkulose, hvortil den tidligere Undersøgelse i Anledning af Lægeforeningens Andragende indskrænkede sig, saa maa man komme til andre Sygdommes Behandling. Det er rigtigt set, at det maa ogsaa føre til Konsekvenser for de skrofuløse Børn. Men jeg vil nævne andre Sygdomsformer, som jo allerede have meldt sig og kræve Statens Indgriben paa samme Maade, nemlig Epileptikerne, med Hensyn til hvilke der jo endogsaa er en endnu stærkere Grund, kan man sige, for Staten til at tage sig af dem, som disse ikke alene ere farlige for Sundheden, men ogsaa for Sikkerheden, og det Princip maatte vel fremdeles anvendes paa alle de Sygdomme, som den fremskridende Lægevidenskab efterhaanden opdager ere smittefarlige og bero paa Baciller. Lige over for disse økonomiske og finansielt set uhyre Konsekvenser var det, efter min Mening, ganske naturligt og aldeles forsvarligt, at Justitsministeren i 1898 ikke mente at kunne fremme denne Sag ad den Vej, som Andragendet den Gang gik ud paa, end ikke i den Form, som Andragendet nærmest gik ud paa, nemlig, at den nærmere Udarbejdelse skulde lægges i en Kommissions Haand, thi var man ikke paa Forhaand bestemt paa at ville gaa den Vej,

som Kommissionen var nedsat til at undersøge og drøfte, saa vilde det jo være at spille Tid og Kræfter paa en meget lidet passende Maade, naar man opfordrede til en saadan Undersøgelse.

Nu foreligger Sagen paa en anden og i Øjeblikket — kan man sige — beskednere Maade, idet der kun er Spørgsmaal om at stille 40,000 Kr. til Justitsministerens Raadighed for derved at lade udarbejde Planer og Overslag. Men det er jo givet og ogsaa indrømmet og erkendt og pointeret af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at Meningens naturligvis ikke kan være, at disse Planer og Overslag, som man kommer til, ikke skulle effektueres; altsaa, de to Sanatorier for skrofuløse og det ene Sanatorium for kirtelsvage Børn skulle oprettes som Statsanstalter. Og i Henhold til, hvad jeg tidligere bemærkede, maatte det uundgaeligt føre videre, det maatte føre til den Konsekvens, jeg før omtalte, og derfor føre til en Udgift med mange Sanatorier paa begge Leder, en Udgift, som vil andrage de Millioner, jeg har omtalt, og medføre en aarlig Driftsudgift, hvilende paa Statskassen, af omtrent 2 Mill. Det vil vistnok findes naturligt, at man maa nære Betænkelighed ved at paalægge Staten og Statskassen en saadan Opgave, som fører til saa vidtgaende Konsekvenser. Om der en Gang vil komme en Tid, hvor man vil sige, at det er nødvendigt, det tør jeg ikke spaa om, men at Øjeblikket ikke er gunstigt for Optagelsen af denne Sag, ja, derom har jeg et bestemt Indtryk af de Forhandlinger, der nylig ere førte i denne Sal saavel ved Finanslovens Behandling som ved Skattelovenes. Tidspunktet er ikke et saadant, hvor Statskassen kan paatage sig en saa stor Opgave. Det er endvidere lidet sandsynligt — ogsaa efter det samme Indtryk, som vel enhver har — at Kommunerne skulle være villige til at tage en Del af Opgaven paa sig. Det vilde jo være det konsekvente i Overensstemmelse med hele den tidligere Udvikling med Hensyn til Medicinaludgifterne, om Staten og Kommunerne dele Udgifterne. Staten og Kommunerne dele jo ogsaa Udgifterne til de ved Lov 11te Maj 1897 truffne Foranstaltninger til Desinfektion efter Lungetuberkulose, og med Hensyn til Afværgelsen af de andre smitsomme Sygdommes Indførelse. En Del af de Udgifter, som maatte komme til, nemlig ved at underholde den tuberkuløses Familie, medens han var paa Sanatoriet, vilde jo ogsaa nødvendig komme til at paaligge Kommunen. Alle disse Udgifter